

Šimon Koudela

NIKDE TU JSEM

Bojovka v ulicích nevědomí

argo

Šimon KOUDELA

NIKDE TU JSEM

Bojovka v ulicích nevědomí

Grafická úprava a sazba Bonifác Beneš.

Ilustrace obálky Julia Koudela Hansen-Löve.

Jazyková redakce Přemysl Krejčík.

Odpovědný redaktor Miloš Urban.

Korektury Marcela Blažková.

Technická redaktorka Daniela Danielová.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00, Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2023 jako svou 5220. publikaci.

Vytiskla Tiskárna Protisk.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-4117-7

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas

Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice

Tel.: 226 519 383

E-mail: odbyt@kosmas.cz

www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit

v přátelském internetovém knihkupectví

www.kosmas.cz

„Slinu!“ jak nám to říkali při instruktáži na školním pobytu na horách. Musím vypustit slinu, jako bych byla pod lavinou. Tehdy jsme se tomu smáli. Slina stéká vždycky gravitací dolů, zavalený se zorientuje a soustředí se na směr vzhůru. Tudy musí hrabat, aby se dostal na vzduch. Já ale hrabat nechci, ani nemůžu. Nejsem v lavině, ale v nějakém průduchu z cihel a kamenů. Vždycky jsem si myslela, že komíny vedou jenom nahoru. Tady ten kouřovod starého činžáku mění směr, jak se mu zlíbí. Jak dlouho jsem tu už uvězněná? Několik hodin? Den? Asi jsem usnula. Jako tenkrát, když jsem po mejdanu jela vrátit video-projektor a na semaforu, když svítila červená, na mě přišel mikrospánek. Jako filmovým střihem stála za mnou kolona, auta troubila jak ztřeštěná, nějaký chlap mi bušil na okýnko, abych už, kurva, jela! Teď ale nejsem opilá, i když se mi točí hlava a chce se mi zvracet. Musím se plazit dál, ale ono to kurva nejde. Zasekla jsem se, jako žába v hadici. Jsem špunt. Vzduch z prostoru za nohama se k hlavě nedostane.

1.

Všechno začalo tou upomínkou. Mělo mi dojít, že je to past. Jak si někdo může něco tak naivního vymyslet? Za vším se totiž skrýval neuvěřitelně pitomej nápad, co mě nakonec stál život. A já do toho jako vždycky vletěla po hlavě, tak teď, holka, plat'.

Divný bylo už to, že ta urgence přišla z Prahy, navíc doporučeně. Pravda, moje rakouská adresa nebyla tajná, vždyť všechny možné údaje o mně jako osobě výdělečně činné jsou k dispozici, každý si je může najít, i datum narození. Jenže v Praze jsem nebyla snad čtvrt století, když nepočítám takové ty rychlé návštěvy do zoo, přestup na Hlaváku a tak. Teď tam ale bydlí Judi, moje dvacetiletá dcera. Takže ten dopis mohl souviset s ní.

Kupodivu mi to zvedla napoprvé. „Ne, žádný nábytek v úschovně nemám. Nikdy jsem o něčem takovém neslyšela. Mohla by ses třeba zeptat, jak se mám.“

„Chybíš mi.“

„Fakt jo? A že jsi mě pár let neviděla.“

Byla jsem nakonec ráda, že zavěsila. Akorát bych vykoktala nějakou lež a rozpatlala to. Zvala jsem Judi k sobě do Rakouska hodněkrát, i na svatbu s Fabianem, ale Judi se kousla. Nemůže mi odpustit, že jsem odešla od Petra, jejího otce. Je navíc pod vlivem Petrovy famílie, klanu čistého rozumu, který krčí nos nad vším, co zavání přesahem a metaforou. A Judi, ta moje malá holčička, co tak ráda malovala červánky a psala v první třídě bajky, je teď jejich.

Uhrad'te ihned pohledávku za fakturu ve výši bububu Kč plus DPH, plus penále plus plus. Pak ještě nějaká upozornění, výhrůžka soudem a tak.

Peněz to na mě bylo hodně. Platila jsem vysoký rakouský nájem, Fabian po mně chtěl vrátit peníze za lyžovačku v Alpách, na kterou mě předtím pozval, Judi jsem se snažila měsíčně posílat pět set padesát euro. Měla jsem depku, na práci v poslední době nesáhla, moje úspory byly mizivé. Zaplatit takovou částku za něco, o čem ani nevím, že existuje, se mi nechtělo. I když by to nebylo poprvé, co bych vyplajzla spoustu peněz zbytečně. A co to vlastně všechno mělo znamenat? Nebyl to omyl? Zavolala jsem na to český číslo z faktury.

„Přístup k vašim věcem jsme uzamkli, dokud neuhradíte dluh,“ vysvětloval mi nekompromisní ženský hlas.

„Ale jaké věci? Nikdy jsem u vás nebyla.“

„Upomínku evidentně máte. Uhrad'te pohledávku, jinak vás budeme muset žalovat.“

Moje stará Fabie potřebovala jemné zacházení, žádné honění. Dálnice nesnáším, to poslouchání, zda zase nevypadly nýty. Jela jsem si hezky po okreskách. Sice to trvalo třikrát dýl, ale člověk si to mohl užít, koukat na podzimní krajinu. Zastávky na čurání, kafička, starala jsem se o sebe i o auto, abychom to my holky, co mají nejlepší za sebou, zvládly se ctí. Pravda také byla, že jsem ten příjezd do Prahy co nejvíc zdržovala, nečekalo mě tam nic příjemného. Na Judi jsem se těšila, ale taky se setkání s ní obávala. Krajina za Linzem se mírně zvedala do hezké vrchoviny, kde na polích končila sklizeň oranžových dýní. Novohradské hory jsou na obou stranách hranic poměrně málo osídlené, lesy mívají zádumčivý charakter. To mám ráda. A jižní Čechy s rybníky a obřími dubisky vyloženě zbožňuju. Jezdívali jsme tam s Petrem a malou Judi o letních prázdninách, koupali se, blbli na kole, spávali ve stanu, radost a krása.

Jak jsem se blížila k Praze, zhoršovalo se počasí. Zatáhlo se, mžilo. Musela jsem jet opatrně, barevné listí na vozovce klouzalo, zvláště v zatáčkách a při brzdění. Mraky se stahovaly do jednodité

temné plochy, dešť sílil. Stěrače pumpovaly své Někoukej tam – nekoukej tam – nekoukej tam. Už jsem projížděla tou příměstskou oblastí, kde původní vesnice prorůstaly sklady a lesíků ubývalo, když se strhla průtrž mračen. Stěrače teď hekaly Uteč – uteč – uteč. Projela jsem kolem cedule Hlavní město Praha a pak se něco černého mihlo zprava před autem. Instinktivně jsem šlápla na brzdu. Auto ale jelo dál po mazlavých listech, jako štětec s barvou na přešepsovaném plátně, které je kluzké a nesaje, barva neposlouchá, dělá si, co chce. Jak sklo přede mnou praskalo, tkala se v něm pavučina opálových cestiček a s tou šířící se sítí vlásenek se zhušťoval i čas, chvíle se protahovala, stávala se vazkou.

A pak se setkaly naše oči. Měsíčky bělma kolem černých polokoulí, překvapené, se strachem z bolesti a smrti. Koukaly jsme na sebe, fena a já, její kat. Dětilo nás sklo, ale byly jsme si blízko, rozuměla jsem jí, její výčitce i zoufalství, bylo už pozdě něco změnit, co je, se už nedá vrátit, vzít zpátky, tlačítko Undo chybí. A já jsem tam seděla s tím svým věrným pocitem, že jsem zase způsobila něco, co jsem nechtěla, a přece jsem ublížila. Zavřela jsem oči a čekala na náraz.

Mohla jsem jen trpně zírat na psí tlamu s černými dásněmi přisátými na sklo, na olámané hnědé zuby a roztržený jazyk. A všechny ty detaily tkání ujížděly vlhce stranou, na skle zůstávala jen stříbrná šmouha slin zašpiněných krví. Jako by mi teď někdo vložil ztracený ústřížek filmu do života nebo posbíral všechny ty zapomenuté okamžiky, mikrospánky, i chvíli té dávné amnézie na semaforu a vlepil mi je do žití, koukala jsem v zastaveném čase zblízka na psí břicho přimáčknuté na okno přede mnou. A já tam zblízka hleděla na zjizvené rozkousané cecíky, na poškrábanou, trny propíchanou kůži, co prosvítala pod lazurou černých chlupů zmuchlaných větrem, slepených bahnem, rezává klíšřata z nich trčela jak bójky v moři. Ta tepající hmota psího těla i přes bariéru skla sálala přítulným teplem

a důvěrně smrděla. Jak ráda bych fenu objala, zabořila tvář do té srsti, tišila její samotu v tom dlouhém věčném okamžiku.

Zaseknutý film se začal pomalu rozjíždět, zatavený čas se rozpouštěl. A pak i to psí břicho, zmáčené deštěm a krvavou močí sklouzávalo pryč, až mě bezmoc brněla v zubech. Auto se stočilo ze silnice, naklonilo se. Někde uvnitř jsem si přála, abych teď umřela a vykoupila tu zmučenou psici.

Když do galerie vešel Fabian, poznala jsem, že je cizinec. Měl v sobě něco, co většinou českým mužům schází. Nějakou symetrii, řád, který vzbuzoval respekt, voněl tajemstvím. Kolikrát jsem pak nad tím, když ležel spící vedle mě, přemýšlela. Fabian nebyl krásný. Tenké tělo, velké čelo, kudrnaté popelavé vlasy, medvídkovská ouška, pracky s vyboulenými nehty. Jeho tvář, jak sám říkal, odřel vzduch alpských srázů. Hlavu nosil předkloněnou, jako dřevěná loutka. Po fyzické stránce byl opakem atletického Petra. I přesto, nebo právě proto, se mi líbil, vzrušoval mě.

V noci jsem se k tomu Rakušáčkovi tulila, sála jeho krásnou vůni. Připomínala mi pach tátovy skříně, směs kůže, tabáku a slunce. Milovala jsem Fabianovy oči. Šedé, co často podle nálady a ročních období přecházely v hrdličkovou růž. Brýle navíc zvýrazňovaly jeho milý bezradný pohled. Kolikrát jsem se pak v tom výrazu zmýlila.

Prohlížel si moje fotky krajin víc než jiní návštěvníci, opravdu ho zajímaly. To mi imponovalo. Vystavené snímky byly takové experimenty. Dělal jsem je starou klasickou cestou: Světlocitlivý papír se osvětlí negativem zasunutým ve zvětšováku, následně se vykoupe ve vývojce a ustalovači. Měla jsem ten proces ráda, připadal mi kouzelný. Ve tmě za svitu červené žárovky se přede mnou objevovaly záznamy minulých okamžiků. Na fotopapír jsem spolu s negativem navíc promítala různé

průsvitné miniaturní struktury – třeba křídla vážek a vos, které jsem vkládala do plochy hladiny řeky, nebo listy s vyhnílymi měkkými tkáněmi, takže z nich zůstala jenom jemná krajka žilek. Snažila jsem se, aby ty vkládané předměty neležely celou plochou na negativu, ale aby se trochu kroutily. Vytvářelo to pak různá rozostření, dávalo to fotkám novou hloubku. Netvrdím, že šlo o originální nápad, ale mě to bavilo, zajímala mě ta náhodnost, co vytvoří za obraz, za nový obsah. Když jsem navíc negativ vyjmula, už se ta koláž nedala zopakovat, každá fotka byla originál.

„Are these your works?“ zeptal se mě.

„Yes.“

„Do you make them yourself?“

„Make?“ zazmatkovala jsem. „Jo, yess,“ syčela jsem, jak ješ-
těrka ze smetiště. Vždycky když začnu mluvit anglicky a záleží
mi na tom, dělám chyby, blbě vyslovuju i základní slova. Navíc
angličtina nikdy nebyla mojí silnou stránkou.

Jak jsem se dozvěděla, Fabian na tu mou výstavu v Rakovníku
nepřišel zcela náhodou. Jel z Norimberku přes Prahu, takže to měl
po cestě. Tak trochu jsme se totiž znali už předtím. On měl malou
tiskovou produkci. Viděli moje portfolio na webu, oslovili mě, zda
bych jim neudělala nějaké grafické návrhy. Ta spolupráce pro mě
nebyla moc zajímavá, šlo jen o nějaké prodejní letáky, žádná umě-
lecká tvorba. Ale platili slušně a včas. S Fabianem jsme si psali pra-
covní maily, ale nikdy jsme se neviděli. A tak jsem mu, jako všem
klientům a známým, poslala pozvání na tu výstavu. Jen tak, vě-
děla jsem, že se na pozvánku sotvakdo podívá, natož aby přišel.

Netušila jsem, že Fabiana zaujaly moje volné věci, co jsem
měla právě na svých stránkách. Také se snažil dělat fotky ana-
logově, ukazoval mi na tabletu svoje práce, doma dokonce zkou-
šel i barevný proces. Některé jeho fotky byly zajímavé, také do
nich někdy zasahoval. Zkoušel různé koláže, ale byla v nich

znát rozpačitost, nejistota. Sám přiznával, že byl v tvorbě na začátku. Zahořela mezi námi jiskra společného zájmu, angličtina přestala být přítěží.

Vzala jsem ho k sobě domů do koupelny, kde jsem si vždycky roztáhla mezi šampóny a Judinými krémy své nádobíčko. Fabian vůbec nebyl snob, z mé improvizované laboratoře byl nadšený, prý to doma, když byl malý, také tak s tátou dělali. Chtěla jsem mu ukázat ten fígl s vkládáním struktur do zvětšovačku, neměla jsem ale nic po ruce. Muší křídla nic nevydrží, sama zmizí někde ve váncích neuspořádanosti. Vytrhla jsem si dva vlasy, zmuchlala je a strčila do světla na desku pro negativ. Fabian si začal loupat kůži ze zápěstí. Vyděsila jsem se, vypadalo to hrozně. On mě ale uklidňoval, že to není kůže, ale zaschlý film z tekuté náplasti proti bolesti. Neznala jsem to. Dali jsme tedy ten jeho poloprůsvitný otisk kůže s vyrvanými chloupky k mým vlasům. Spojili jsme obrazně svá těla v alchymické peci zvětšovačku a nechali je prozářit světlem. Na výsledném snímku to fakt vypadalo jako krajina v bouřce. Jako vášeň. Vesmírný koloběh energie. To propojení se pak opravdu otisklo do našich životů.

Za týden za mnou totiž přijel znova a já s ním odjela. Brala jsem to trochu jako výlet, ale zůstala jsem u něho měsíc. Vrátila jsem se pak kvůli Judi. Bylo jí tenkrát čtrnáct, zrovna dělala přijímačky na střední školu. Zvala jsem ji do Rakouska, ona ale nechtěla. Petr s tchyní do ní hučeli, jaká jsem krkavčí matka a sobec. S Petrem jsem tou dobou už dávno nežila. Odešla jsem do podnájmu, vzala jsem Judi s sebou. Bylo to improvizované, ale alespoň jsem mohla svobodněji dýchat. Judi s tím nesouhlasila, moje rozhodnutí nesla těžce. Nechácala, proč jsem tátu nechala, myslela si, že spolu budeme napořád. Petr z toho byl taky vyjukanej, pak naštvanej. Jenže já už ho nemohla vystát, všechno mi na něm lezlo na nervy – díry do nosu, prsty na nohou, puch jeho dechu, hlas, nesnášela jsem

i tužky, co držel v ruce. Byl to suchar, realista, bez koulí a bez zápalu k něčemu hezkému, zajímavému, nebo třeba hnusnému. Pro něj byla realita prostě taková, jaká byla. Když jsem se mu snažila vysvětlit, že pohled do večerní krajiny je pohled do rajske zahrady, a ne do elektromagnetických polí, že jedna plus jedna je víc než dvě, vysmál se mi. Determinista nezáživný.

Uvědomila jsem si ticho. Ale já si v tu chvíli nechtěla nic uvědomovat. Pryč s vědomím. Oči jsem nechávala zavřené. Bolelo mě na prsou, cosi mě řezalo do krku, nejspíš bezpečnostní pás. Nohy mi svíraly nějaké kleště, nešlo s nimi hýbat. Neměla jsem chuť vnímat bolest, nezajímala mě, byla jsem na ni příliš unavená.

Ale myšlenky se hemžily, nešly zastavit. Umírám? Stáhla jsem víčka ještě víc k sobě, abych měla jistotu, že opravdu nic nespatřím. Tma mě zavírala do bezpečí. Jenže se mi před očima začaly rojit mžítky. Ke všemu jsem tužila, že nejsem sama, ale bála jsem se spatřit smrt.

Říkala jsem si, uklidni se, za chvíli se ti ukáže světelný tunel a pak záře lásky bezbřehé.

Jenže se nic nedělo. O to víc jsem cítila, jak se na mě někdo dívá. Nepříjemný pocit. Chápeš, ty čumile, že se nechci probudit, že nechci vidět, co je se mnou, ani poznat, kdo to na mě čumí, fízluje mě, vysává můj klid?

Připadala jsem si nahá, všem očím světaběhu napospas.

Navíc jsem si uvědomila, že se mi chce čúrat. A to byl problém. Když se probudím třeba v púlce noci a cítím, že potřebuju na záchod, musím si ulevit, i kdybych měla vlézt do arktického mrazu nebo projít tlupou krys. Jinak neusnu. Stejně tak to bylo teď. Nebude klid, dokud...

Otevřela jsem oči, mžourala, ostříla pohled, světlo mě bodalo do mozku. Ale postupně se vše zklidňovalo, vracelo do normálu. A já stále zřetelněji viděla, že se na mě dívá dívčí tvář - oválný

obličej useknutý ofinou kaštanových vlasů, ušmudlaný a mokrý deštěm. Velké dívčí černé oči si mě prohlížely s jemným šilhavým leskem. Nadzdvihla jsem vstřícně obočí. Dívka nepatrně ucukla, ale stále na mě civěla. Mohlo jí být tak čtrnáct, jako tenkrát Judi, když jsem se dala do kupy s Fabianem. Najednou mě napadlo, že za pohledem téhle holky se skrývá zášť, že mě nemá ráda. Ten pes byl nejspíš její.

„Hoj,“ vymáčkla jsem ze sebe. Chtěla jsem říct ahoj, ale neodhadla jsem správně sílu dechu. Neodpověděla. Jen se otočila a zmizela.

Ale co jsem teď, když jsem se vrátila zpátky do reality, měla dělat? Má Fabie ležela na boku zaklíněná v křoví. Fabie byla mou pastí, jako Fabian, před kterým jsem tím autem s téměř stejným jménem unikala. Kolikrát jsme se tomu společně smáli – Fabia a Fabian. Podobné slovo „fabelhaft“ v němčině znamená „báječný“. Jak to teď pro mě vyznívalo absurdně.

Okno nade mnou bylo vysypané, přšelo jím dovnitř, déšť mě studil na obličejí, po bradě mi stékalo listí. Pokusila jsem se pohnout. Musela jsem ale zabrat, aby tělo vůbec reagovalo. Kromě toho řezání pod krkem jsem stále necítila žádnou nesnesitelnou bolest. Nesnesitelným se ale stávalo nutkání si ulevit. Co kdybych zkusila vylézt? Napjala jsem všechny svaly, abych vytáhla nohy, ale marně. Zabrala jsem ještě jednou. Nic. Jen jsem spálila poslední zbytky energie.

Fabian nebyl ženatý, měl ale dvě děti, osmiletého Nicka a desetiletou Lauru. S jejich matkou nežil. Děti měl rád, bral si je na víkendy. Děti působily na první pohled líbezně. Měly blondaté ideálně zvlněné vlásky, modré oči, ideálně malé nosíky, ideálně zdvihnuté mírně nahoru. Jenže ti andělci neměli rádi mě. Zel mezi námi jazykový příkop. Kazily na našem vztahu, co mohly, dávaly mi najevo svou nelibost. Mrzelo mě to.

Fabian to neviděl a já, zamilovaná, jsem do našeho soužití nechtěla tahat svoje chmury.

S Judi to taky nebylo dobré. Ignorovala mě, dělala, jako že nejsem, nezvedala telefony, neodepisovala na maily ani na dopisy. Samozřejmě že jsem vůči ní cítila výčitky. V Rakovníku a v Čechách jsem ale spálila všechny mosty. Kdyby za mnou někdy přijela, viděla by, že s námi může žít. Prostoru ve Fabianově domě bylo dost. Mohla přijet alespoň na část prázdnin, v zimě na lyžování, vzít s sebou kamarádky. Nic.

Náš vztah s Fabianem, když jsem si odmyslela potíže s dětmi, v té době jinak fungoval dobře. Já dělala grafiku pro jejich firmu, šlo mi to. Do toho středostavovského rakouského světa nudných katalogů hospodářských výstav, letáků na elektrosoučástky a čističky domácích bazénů jsem vnesla oživující slovanský pohled.

Milovala jsem ty chvíle, kdy jsme, jen ve dvou, jezdili v zimě lyžovat, v létě jsme zase bez dětí brouzdali na kole podél Dunaje do Wachau nebo na druhou stranu až na Slovensko. Po cestě jsme se koupali, blbli jako náctiletí, ani nám nechybělo nějaké moře.

Jenže nevráživost Fabianových dětí se nezmírnila, byly ke mně stále nepřijemnější. Byly zároveň rafinované. Věděly, jak to udělat, abych neměla přímé důkazy a nemohla na ně před Fabianem žalovat. O to víc mě to zraňovalo. Víkendů a dovolených s nimi jsem se děsila.

Fabian jim jednou po vysvědčení koupil štěně bígla, jmenovalo se Rusty. Jenže jakmile ho přinesl domů, hned na mě zaútočilo. Všichni se tomu smáli, malé štěně bylo opravdu roztomilé, já ale tušila, že nešlo o nevinnou štěněčí hru.

Psy jsem nikdy neměla ráda, štěkali na mě, vrčeli, útočili, několikrát mě pokousali, cítili ze mě strach a bezradnost. I takoví ti ratlíci, trpasličí bestie, co se s každým mazlili, na mě cenili zuby, řvali svou nenávist. Fabian chtěl, aby Rusty žil s námi, a děti by se k nám tak ještě víc těšily. Jenže to znamenalo,

že bych se o psa starala hlavně já. To bylo poprvé, co jsem se vzepřela. Děti si štěně odnesly domů. Jejich matka nejdřív protestovala, pak si ale na Rustyho zvykla. Děti ho tahaly všude s sebou, i k nám. A jak pes rostl, stále víc mě nesnášel, útočil na mě, vrčel, štěkal, roztrhal na mně šaty a punčocháče, strhl mi počítač ze stolu. Já se ho bála, zavírala jsem se před ním do koupelny. To bylo palivo pro nenávisť těch fracků.

Fabian dělal, že se nic neděje, nebo ty jejich sviňárničky zlehčoval. A tak se, kvůli těm jeho blondáčkům, naše velká láska pozvolna vytrácela. Jak Nick s Laurou rostli, stále více chtěli být s tátou, mít ho pro sebe. Já zůstávala sama, přítel jsem v Rakousku moc neměla. Vlastně to byli přátelé Fabiana. Já jsem k Fabianovi své kamarádky z Rakovníka nezvala, ani s nimi pořádně nekomunikovala, až po čase naše vztahy povadly, vytratily se. Netrvalo dlouho, a skončilo to mezi námi úplně.

Cítila jsem hořkost, protože to já dala do našeho vztahu víc než Fabian. Šla jsem za ním do jeho země, kde jsem nikoho neznala, nechala za sebou zpřetrhané vztahy, opustila vše dobré ze své minulosti, přišla jsem o Judi. Při rozvodu si Petr snadno prosadil, že se o dceru bude starat sám, protože já, její matka, jsem ji opustila a šla jsem si sobecky žít do zahraničí. A nové dítě mi Fabian neudělal. A tak jsem si našla podnájem v Kierlingu, malém městečku. Garsonka akorát pro jednu ženskou v bytovce u supermarketu Hofer s velkým parkovištěm. Koukala jsem do oken protějšího domu, kde před sto lety zemřel Pražan Franz Kafka. Stálo mě to měsíčně spoustu eur, ale co, byla jsem volná. Stůl a zásuvky tam byly, přestěhovala jsem si jen laptop s externím diskem. Když Fabian zjistil, kde bydlím, přirřítel se s pugétem, vyváděl, sliboval. Lehl si na podlahu s tím, že beze mě neodejde. Ach, to bylo trapné. Šla jsem se radši projít. Vrátila jsem se večer, on tam pořád ležel v popelu své důstojnosti. Usnula jsem až k ránu. Když jsem se probudila, Fabian už tam nebyl.

Jenže teď jsem nedokázala vstát zase já. A tak jsem tam v Kierlingu proležela celé dny, jen si občas odskočila na toaletu nebo do Hoferu pro žemli se salámem, nepracovala jsem, peníze mizely z účtu a do toho přišla z Prahy ta výhrůžná faktura. Byl to impulz, abych se zvedla z hrobu.

2.

Probudily mě hlasy. Oči jsem tentokrát otevřela hned. Stále bylo světlo a pořád drobně pršelo. Spala jsem jen krátce, nebo už nastal další den?

První se ukázala hezká fousatá hlava s hlubokýma modrýma očima.

„Je vevnitř!“ shýbl se ke mně chlápek. „Bolí vás něco?“

Křovím se prodrali další muži. Dlouhán, jemuž chyběly dva horní zuby a vlasy na temeni. Ten nedostatek vynahrazoval dlouhý pěstěný knír. Celkově mi připomínal Turka z barokních obrazů či z kresleného filmu. Pak obtloustlý chlápek, kterého byste přehlédli v každé chvíli všude na světě. Čtvrtý byl podřobaný třicátník, úslužný, takový ten ušláplý hodňousek, co když se opije, zmlátí doma vše živé. Ale mohla jsem se mýlit, mohl to být třeba nejempatičtější muž, kterého jsem kdy spatřila. Třeba.

„Je zaklíněná!“ volal Turek.

„Vytáhnem ji?“ otočil se Přehlédnutelný na Modrookého.

„Sedačka je utržená,“ vysvětloval Modrooký. „Bacha, ať se to auto nepřevrátí!“ Choval se zkušeně, vzbuzoval respekt. „Nohy jí drží airbag, nemáte někdo kudlu?“

„Šroubovák!“ hlásil Úslužný.

Modrooký ho čapnul, vsoukal se oknem ke mně do kabiny, až jsem cítila jeho pot.

„Bacha!“ Napřáhl se a bodl šroubovák do bílého polštáře airbagu. Vykřikla jsem, tělo se uvolnilo, bolest na krku vystřelila.

„Visí na pásu!“ Turek lomcoval dveřmi spolujezdce, až povolily. Vlezl dovnitř a odepnul mi pás. Bolest na krku polevila.